

РЕШЕНИЕ

№ 27977

гр. София, 11.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6606** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. М. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат А. Х. Д. ВАК, с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Решение № 1524/29.04.2026 г. по АНД № 11465/2025 г. по описа на 16 състав на РС – С..

Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-011637/29.05.2025 г., издадено от началника на сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателката М. М. Д. на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание - "глоба" в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, защото Районният съдия не е обсъдил в същото голяма част от изложените в съдебно заседание доводи, а е изградил решението си едностранчиво, а на второ място се счита, че атакуваното Решение е незаконосъобразно, поради процесуални пропуски. В същото не са изложени всички обстоятелства, релевантни за вината на жалбоподателя, в проведеното съдебно заседание, и при това е налице Решение постановено в нарушение на закона и процесуалните норми.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – началника на сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Прокурорът от СГП, счита подадената жалба за неоснователна и моли съдът да я отхвърли.

Административен съд София – град, XXIV ти касационен състав намира касационната жалба за допустима като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При разглеждането на делото СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 07.10.2024 г. около 14:27 ч. жалбоподателката М. Д. управлявала лек автомобил марка „И.“, модел „КХ 70“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на друго лице, в [населено място], по бул. Б. с посока на движение от [улица]към [улица], като до № 11 на бул. Б., в населено място, автомобилът се движел със скорост 92 км./ч. при ограничение за движение в населено място от 40 км./ч., въведено с пътен знак В 26. Скоростта била измерена посредством АТСС, ARHCAM S1 № 11743ее, (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава - 40 км./ч. за населено място, въведена с пътен знак В 26, т.е. превишение с 52 км./ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е видно неговия регистрационен номер.

Жалбоподателката не била спряна за проверка непосредствено след установяване на нарушението от екипа на ОПП-СДВР, който бил в патрулен автомобил. В следствие на неустановена дата преди 25.02.2025 г. клипът от мобилната система бил прегледан, а след установяване на регистрационния номер на автомобила, регистрирания собственик - Д. Д. попълнила декларация, в която посочила, че автомобилът е бил управляван от А. Б.. Но след извършена допълнителна проверка било установено, че това не е така и в повторна декларация от 25.02.2025 г., подадена в ОД МВР-В., той посочил в декларация по чл. 188 ЗДвП, че именно М. Д. е управлявала автомобила на 07.10.2024 г. В декларация от 13.03.2025 г. жалбоподателката Д. потвърдила това обстоятелство.

От разпечатка от паметта на техническо средство АТСС, ARHCAM S1 № 11743ее, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал.15 ЗДвП, СРС установил, че на процесната дата - 07.10.2024 г., в 14:27:17 ч., в района на Столична община, с координати ЕЛ 23о39.9300 и NL 42о68.0700, е засечена скорост на движение от 95 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила. Към преписката е представена и снимка на самото техническо средство, поставено в страни от пътното платно, до служебен автомобил, както и снимка на знака В 26, въвеждащ ограничение на скоростта от 40 км./час в процесния участък.

При така установените факти, след като св. Е. Б. на длъжност младши автоконтрольор при ОПП-СДВР получила двете декларации по чл. 188 от ЗДвП от колегите си от ОДМВР-В., съставила АУАН № 021038 от 26.03.2025 г. срещу М. Д. за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, в отсъствие на нарушителя, но в присъствие на двама свидетели на съставянето на акта, което се установило от положените от тях подписи. В следствие АУАН бил връчен на жалбоподателката на 29.04.2025 г. Жалбоподателката изложила възражения срещу акта, като такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. В АУАН изрично е посочено, че водачът на автомобила е установен въз основа на подадената декларация по чл. 188 ЗДвП. Съставен е АУАН, на база отразеното в протокола за използване на АТСС, предвид това, СРС счел за неоснователни доводите в жалбата за липсата на знак В26 и за засичане скоростта на автомобила извън зоната на действие на този знак. От снимката на самото техническо средство се установило, че то е монтирано на подходящо място, под допустимия ъгъл и същото работи без непосредствена човешка намеса и възраженията в тази посока също били приети за неоснователни, както и доводите за нарушение на процедурата по използване на АТСС.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото била установена от показанията на св. Е. Б., които изцяло потвърждавали събраните по делото писмени доказателства. Съдът се доверил и на приложените доказателства относно техническата годност на използваното техническо средство, като приел, че липсват данни то да е било използвано по начин, който да противоречи на инструкцията за експлоатацията му и това да е дало отражение на отчетената скорост на движение. Видно от приложената снимка, АТСС тип триножник е било поставено извън служебен автомобил на пътното платно, като е заснемало скоростта на автомобилите в посока приближаване към техническото средство. От приложения снимков материал е виден номера на процесния автомобил и отчетената от радара скорост.

Видно от приложените два броя снимки се установило, че автомобилът е единствен в кадъра, поради което и съдът приел за изцяло неоснователни доводите на жалбоподателката, че са заснети 3 автомобила и не би могло да се установи чия е заснетата скорост на движение.

По отношение на приложената декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която под страх от наказателна отговорност, жалбоподателката собственооръчно е посочила, че именно тя е управлявала автомобила на посочената дата и час, съдът отчел, че в нея е посочен регистрационен номер на автомобила, за който се отнася, както и конкретната дата и час на деянието, но преди всичко съдът се доверил на подадената по реда на чл. 188 от ЗДвП декларация от собственика на автомобила, в която под страх от наказателна отговорност, той е посочил жалбоподателката като водач на този автомобил в процесния ден и час. Поради това съдът изцяло ѝ се доверил и приел за установено, че именно жалбоподателката е управлявала автомобила при извършване на нарушението.

Събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, съдът кредитирал изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изяснявали фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

Видно от представената по делото справка от Българския институт по метрология, преносимата система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARHCAM S1 е била одобрена на 07.09.2017 г. (преди датата на нарушението), регистрираната скорост попада в обхвата на системата, като допустимата грешка при полеви условия е в рамките на 3 км./ч. до скорост 100 км./ч. и 3 % над тази скорост. Видно от представения Протокол за проверка от 18.01.2024 г., към датата на нарушението системата за контрол на скоростта № 1174Зее е била преминала последваща проверка. В случая липсвали данни, които да установяват, че радарът е използван неправомерно, в нарушение на предвидените за това условия и ред, което да създаде съмнение във верността на отчетената скорост или в идентификацията на автомобила, с който е извършено деянието. Поради изложеното съдът счел за несъмнено установени както засечената скорост, така и местоположението и регистрационния номер на автомобила.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил обжалваното НП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Обосновано и законосъобразно съдът е приел, че е доказано нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, което подлежи на административно наказание по чл.182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

След преценка на всички доказателства по делото безспорно е установено, че на 07.10.2024 г. около 14:27 ч. жалбоподателката М. Д. управлявала лек автомобил марка „И.“, модел „KX 70“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на друго лице, в [населено място], по бул. Б. с посока на движение от [улица] към [улица], като до № 11 на бул. Б., в населено място, автомобилът се движел със скорост 92 км./ч. при ограничение за движение в населено място от 40 км./ч., въведено с пътен знак В 26. Скоростта била измерена посредством АТСС, ARHCAM S1 № 1174Зее, (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава - 40

км./ч. за населено място, въведена с пътен знак В 26, т.е. превишение с 52 км./ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е видно неговия регистрационен номер.

Наказателното постановление съдържа квалификация на нарушението по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, което изцяло съответства на словесното описание на нарушението в АУАН. В този смисъл наказващият орган в изпълнение на правомощията си по чл. 53, ал. 2 ЗАНН е посочил точната правна квалификация. В НП наказващият орган е описал вида и характера на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, като по този начин НП отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Изрично в НП е посочено, че нарушението е извършено в населено място и че ограничението на скоростта на движение е въведено с пътен знак В26.

Липсата на покана до жалбоподателката за съставяне на АУАН, не е пропуск, който опорочава АНП, тъй като съдебна практика на АССГ по подобни случаи приема, че това нарушение не е съществено, като АУАН е връчен лично на нарушителя, който е имал възможност да подаде възражения, от което право се е възползвала жалбоподателката.

В конкретния случай, при избиране скоростта на движение, на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава визираните в разпоредбата скорости в км./ч., като в конкретния случай МПС е категория-В /автомобили, чиято допустима максимална маса не надвишава 3500 кг и броят на местата за сядане, без мястото на водача, не превишава 8/, не трябва да превишават в рамките на населено място скоростта от 50 км./ч. С разпоредбата на ал. 2 на чл. 21 от ЗДвП е въведена забраната да се превишава определената скорост с пътен знак, ако е различна от въведената за населено място. Несъмнено по делото е установено конкретното място на нарушението, а именно в рамките на населено място - [населено място], бул. Б., до №11, с посока на движение към ул. П. Т., където е вжало ограничението на скоростта въведено с пътен знак В26 - до 40 км./час.

От приетите доказателства и преди всичко от снимката на самото нарушение, несъмнено се установява, че лекият автомобил „И.“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил в населено място със скорост от 92 км./ч., при ограничение на скоростта 50 км./ч. Действително измерената скорост на движение на автомобила е 95 км./ч., но допустимата грешка при измерването в тези случаи обичайно е +/- 3 км./час, поради което правилно в АУАН е отразена скорост от 92 км./ч., поради което не е налице процесуално нарушение още повече, че то е благоприятно за жалбоподателя, като при издаване на АУАН и НП е съобразен т.нар. толеранс и скоростта е намалена на 92 км./ч., т.е. налице е наказуемо превишение с 52 км./ч.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Задължително условие за санкционирането с електронен фиш е нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство, т.е. да няма човешка намеса при установяване на нарушението, за да се избегне субективният човешки фактор. В случая поради наложеното наказание „лишаване от право на управление на МПС“ е необходимо издаването на АУАН и съответно НП, но регламентацията и съдебната практика относно установяване на нарушението с мобилна система за видеоконтрол е идентична.

Касационната инстанция намира искането на адв. Д. за събиране на допълнителни доказателства за неоснователно, тъй като по делото са представени всички относими доказателства в пълнота. От снимковия материал, представен по делото се вижда ясно, че на снимката има само един автомобил и не е необходимо да бъде изгледан в с.з. клипа със заснетата скорост. Същото се

отнася и до искането за представят доказателства относно обстоятелството кога и къде актосъставителят или (човекът, който е заснел клипа) е изкарал курс за обучение и работа със съответното тех. средство „ARH-CAM-S1“ с № 11743ЕЕ, защото нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство, т.е. няма човешка намеса при установяване на нарушението, за да се избегне субективният човешки фактор.

С оглед горните съображения, не са налице основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1524/29.04.2026 г. по АНД № 11465/ 2025 г. по описа на 16 състав на РС – С..

Решението е окончателно.